

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 016706 16 Krž 10

Datum donošenja: 22.04.2016. godine

Pismenog otpravka: 23.05.2016. godine

Pred apelacionim vijećem u sastavu: sudija Tihomir Lukes, kao predsjednik vijeća
sudija Redžib Begić, kao sudija izvjestilac
sudija Mirko Božović, kao član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

MARIJANA BRNJIĆA, MARTINA BARUKČIĆA, PAVE GLAVAŠA I ILIJE GLAVAŠA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Miroslav Janjić

Branilac optuženog Marijana Brnjića: advokat Rifat Konjić

Branilac optuženog Martina Barukčića: advokat Anto Lukač

Branilac optuženog Pave Glavaša: advokat Branka Praljak

Branilac optuženog Ilije Glavaša: advokat Senad Bilić

S a d r ž a j:

P R E S U D A	3
O b r a z l o ž e n j e	3
I. OPŠTA PITANJA	5
A. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU BITNIH POVREDA ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA	6
1. Standardi odlučivanja po žalbi	6
2. Žalba Tužilaštva.....	7
3. Žalba branioca optuženog	10
(a) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH	10
B. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE	11
1. Standardi za odlučivanje po žalbi	11
2. Žalba Tužilaštva.....	12
(a) Tačke 1. i 2. izreke oslobađajućeg dijela presude	13
(b) Tačka 3. izreke oslobađajućeg dijela presude	15
(c) Tačka 4. izreke oslobađajućeg dijela presude	17
(d) Odbijanje dokaznih prijedloga tužilaštva i reperkusije takve odluke na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja	19
3. Žalba branioca optuženog Marijana Brnjića.....	19
C. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU ODLUKE O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI	25
1. Žalba Tužilaštva.....	25
2. Žalba branioca optuženog Marijana Brnjića.....	25
3. Zaljučak apelacionog vijeća	26

Broj: S1 1 K 016706 16 Krž 10

Sarajevo, 22.04.2016. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine, sastavljenom od sudije Tihomira Lukesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Redžiba Begića i Mirka Božovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje stručne saradnice Selene Beba u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Marijana Brnjića i drugih, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine i branioca optuženog Marijana Brnjića, advokata Rifata Konjića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 016706 15 Kri od 15.12.2015. godine, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Miroslava Janjića, optuženog Marijana Brnjića i njegovog branioca, advokata Rifata Konjića, optuženog Martina Barukčića i njegovog branioca, advokata Ante Lukača, optuženog Pave Glavaša i njegove braniteljice, advokata Branke Praljak, te branioca optuženog Ilije Glavaša, advokata Senada Bilića, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog Ilije Glavaša, dana 22.04.2016. godine, donio je:

PRESUDU

Odbijaju se, kao neosnovane, žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine i branioca optuženog Marijana Brnjića, te se **potvrđuje** presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 016706 15 Kri od 15.12.2015. godine.

O b r a z l o ž e n j e

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 016706 15 Kri od 15.12.2015. godine optuženi Marijan Brnjić oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci

osuđujućeg dijela presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: KZ SFRJ), pa ga je prvostepeno vijeće primjenom člana 285. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH), te članova 38. i 41. KZ SFRJ osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Na osnovu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, odlučeno je da se optuženom Marijanu Brnjiću u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, počev od momenta lišenja slobode, dana 20.04.2014. godine pa nadalje.

2. Istom presudom, a na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH optuženi Marijan Brnjić, Martin Barukčić, Pavo Glavaš i Ilija Glavaš oslobođeni su optužbe da su, i to Pavo Glavaš, Marijan Brnjić, Martin Barukčić i Ilija Glavaš zajedno, radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. izreke oslobađajućeg dijela presude, Martin Barukčić i Marijan Brnjić, zajedno, radnjama opisanim u tački 3. izreke oslobađajućeg dijela presude i Martin Barukčić radnjama opisanim u tački 4. izreke oslobađajućeg dijela presude, počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. KZ SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona.

3. Istom presudom, optuženi Marijan Brnjić je u odnosu na osuđujući dio presude, a na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, čiju visinu će Sud odrediti posebnim rješenjem, dok je, u odnosu na oslobađajući dio presude, u skladu sa članom 189. stav 1. ZKP BiH odlučeno da se optuženi Marijan Brnjić, Marin Barukčić, Pavo Glavaš i Ilija Glavaš oslobađaju dužnosti naknade troškova postupka, koji padaju na teret budžetskih sredstava. Na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH odlučeno je da se oštećeni sa imovinskopравnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

4. Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Tužilaštvo BiH/Tužilaštvo) i branilac optuženog Marijana Brnjića, advokat Rifat Konjić.

5. Tužilaštvo je izjavilo žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu uvaži, na način da se pobijana presuda preinači, ili ukine i ponovo održi glavni pretres.

6. Branilac optuženog Marijana Brnjića, advokat Rifat Konjić, prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno

utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu u osuđujućem dijelu ukine, odredi održavanje glavnog pretresa, odnosno preinači prvostepenu presudu i optuženog osudi na blažu kaznu.

7. Odgovore na žalbu Tužilaštva dostavili su branioci optuženih Marijana Brnjića, Martina Barukčića, Pave Glavaša, Ilije Glavaša, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana.

8. Tužilaštvo BiH nije dostavilo odgovor na žalbu branioca optuženog Marijana Brnjića.

9. Na osnovu člana 304. ZKP BiH dana 22.04.2016. godine održana je javna sjednica apelacionog vijeća kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva BiH, Miroslav Janjić, optuženi Marijan Brnjić i njegov branilac, advokat Rifat Konjić, optuženi Martin Barukčić i njegov branilac, advokat Anto Lukač, optuženi Pavo Glavaš i njegova braniteljica Branka Praljak, te branilac optuženog Ilije Glavaša, advokat Senad Bilić, dok optuženi Ilija Glavaš, iako uredno obaviješten, nije pristupio na sjednicu vijeća, te je na osnovu odredbe člana 304. stav 4. ZKP BiH sjednica održana u njegovoj odsutnosti.

10. Tužilac i branilac optuženog Marijana Brnjića su ukratko izložili sadržaj podnesenih žalbi, ističući da u cjelosti ostaju kod u žalbama datih razloga i prijedloga. Optuženi Marijan Brnjić se u potpunosti saglasio kako sa pismeno podnesenom žalbom, tako i usmenim izlaganjem njegovog branioca.

11. Branioci optuženih Marijana Brnjića, Martina Barukčića, Pave Glavaša i Ilije Glavaša su u odgovorima na žalbu Tužilaštva predložili da vijeće Apelacionog odjeljenja istu odbije kao neosnovanu, a što su podržali i njihovi branjenici koji su prisustvovali sjednici vijeća. Tužilac je takođe na sjednici vijeća dao odgovor na žalbu branioca optuženog Marijana Brnjića ističući da su svi žalbeni prigovori neosnovani i predlažući da vijeće Apelacionog odjeljenja žalbu branioca odbije kao neosnovanu.

12. Apelaciono vijeće je u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora, te je izvršilo uvid u spis, pa je odlučilo kao u izreci iz sljedećih razloga.

I. OPŠTA PITANJA

13. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i c) ZKP

BiH u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

14. Budući da apelaciono vijeće na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

15. U tom smislu podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

16. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka, bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore ne može smatrati osnovanim.

A. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU BITNIH POVREDA ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

1. Standardi odlučivanja po žalbi

17. U skladu sa odredbom člana 296. tačka a) ZKP BiH, presuda se može pobijati zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka određene su članom 297. ZKP BiH.¹

¹ Član 297. **Bitne povrede odredaba krivičnog postupka**, (1) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji: a) ako je Sud bio nepropisno sastavljen ili ako je u izricanju presude učestvovao sudija koji nije učestvovao na glavnom pretresu ili koji je pravomoćnom odlukom izuzet od suđenja, b) ako je na glavnom pretresu učestvovao sudija koji se morao izuzeti, c) ako je glavni pretres održan bez osobe čija je prisutnost na glavnom pretresu po zakonu obavezna ili ako je optuženom, branitelju, ili oštećenom protivno njegovom zahtjevu, uskraćeno da na glavnom pretresu upotrebljava svoj jezik i da na svom jeziku prati tok glavnog pretresa, d) ako je povrijeđeno pravo na odbranu, e) ako je protivno zakonu bila isključena javnost na glavnom pretresu, f) ako je Sud povrijedio propise krivičnog postupka o postojanju odobrenja nadležnog organa, g) ako je Sud donio presudu a nije bio stvarno nadležan ili ako je nepravilno odbio optužbu zbog stvarne nenadležnosti, h) ako Sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe; i) ako se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama ovog zakona ne može zasnivati presuda, j) ako je optužba prekoračena, k) ako je izreka presude nerazumljiva, protivriješna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. (2) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

18. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka postoje povrede koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu pretpostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede), te povrede kod kojih se u svakom konkretnom slučaju ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan utjecaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

19. Apsolutno bitne povrede ZKP BiH taksativno su predviđene u tačkama a) do k) stava (1) člana 297. ZKP BiH.

20. Ukoliko bi žalbeno vijeće našlo da postoji neka od zakonom određenih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da u skladu sa odredbom člana 315. stav (1) tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, izuzev u slučajevima iz člana 314. stav (1) ZKP BiH.²

21. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu, već postoje u slučaju kada sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primjenio ili je nepravilno primjenio koju odredbu zakona o krivičnom postupku, ali samo ukoliko je to bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

22. U odnosu na navode da je povreda načela krivičnog postupka mogla imati negativan utjecaj na donošenje zakonite i pravilne presude nije dovoljno da podnosilac žalbe jednostavno tvrdi da se procesna povreda *hipotetički* mogla negativno odraziti na donošenje zakonite i pravilne presude, već će žalbeno vijeće zaključiti da se povreda načela krivičnog postupka desila samo ako podnosilac žalbe pokaže da je ona suštinske prirode i da se ne može zaključiti da navedena povreda nije negativno utjecala na donošenje zakonite i pravilne presude. Naime, kada žalbeno vijeće smatra da je donesena zakonita i pravilna presuda, bez obzira na povredu postupka takve prirode, žalbeno vijeće će zaključiti da član 297. stav (2) ZKP BiH nije povrijeđen.

2. Žalba Tužilaštva

23. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao i pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje Tužilaštvo nalazi u odnosu na oslobađajući dio prvostepene presude.

²Član 314. **Preinačenje prvostepene presude:** (1) Vijeće apelacionog odjeljenja će, uvažavajući žalbu, presudom preinačiti prvostepenu presudu ako smatra da su odlučne činjenice u prvostepenoj presudi pravilno utvrđene i da se, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, po pravilnoj primjeni zakona, ima donijeti drukčija presuda, a prema stanju stvari i u slučaju povrede iz člana 297. stav (1) tačka f), g) i j) ovog zakona.

24. Po ocjeni Tužilaštva, bitna povreda odredaba krivičnog postupka ogleda se u povredi odredbe člana 281. stav 2. ZKP BiH, koja se odnosi na savjesnu ocjenu svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, obzirom da, kako se ističe u žalbi Tužilaštva, prvostepeno vijeće nije izvršilo ocjenu nijednog od iskaza svjedoka datih na glavnom pretresu, odnosno obrazložilo zašto ga ne smatra vjerodostojnim i zbog čega takvom iskazu ne poklanja vjeru, te u činjenici da prvostepeno vijeće prilikom ocjene iskaza svjedoka Joke Goranović upotrebljava termin "dostatan", što upućuje na količinsko cijjenje dokaza, a ne sadržajno, kako zahtijevaju odredbe ZKP.

25. Nadalje, u žalbi se ističe da se bitna povreda odredaba krivičnog postupka, a iz koje proizilazi i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, ogleda u činjenici da sudsko vijeće nije dopustilo da Tužilaštvo u dodatnim dokazima sasluša tri svjedoka na glavnom pretresu, iako je i usmeno i pismeno obrazložilo zašto ove svjedoke nije moglo predložiti u ranijoj fazi postupka, a koji bi iskazi u velikoj mjeri doprinijeli sagledavanju krivičnog postupka događaja.

26. Apelaciono vijeće istaknute prigovore ocjenjuje neosnovanim.

27. U pogledu prigovora koji se odnosi na ocjenu iskaza svjedoka, apelaciono vijeće primjećuje da Tužilaštvo u žalbi nije preciziralo o kojoj bi se bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka radilo, da li apsolutno bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka, i kojoj, ili relativno bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka, pri čemu nije u potpunosti naznačeno koje su to sve odredbe krivičnog postupka povrijeđene i zbog čega Tužilaštvo nalazi da su te povrede bile ili mogle biti od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude. Istina, u žalbi se ukazuje na povredu odredbe člana 281. ZKP BiH, ali se ne opredjeljuje da li je ta povreda dovela do nastanka neke od apsolutno bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ili pak relativne koja bi rezultirala donošenjem nezakonite ili nepravilne presude. Stoga je ovo vijeće ocjenu navedenih prigovora izvršilo po metodu *prima facie* analize, pa je nasuprot navedenim žalbenim prigovorima našlo da je prvostepeno vijeće u svemu pravilno postupilo prilikom ocjene dokaza, to jest da je ocjenu dokaza u potpunosti izvršilo na način kako to zahtjeva odredba člana 281. stav 2. ZKP BiH, te da je u obrazloženju pobijane presude u skladu sa odredbom člana 290. stav 7. ZKP BiH određeno i potpuno iznijelo koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući pri tome naročitu ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza. Kod

toga, valja istaći da pretresno vijeće nije bilo dužno baviti se svakim dokazom³, već je ono u smislu odredbe iz člana 15. i 281. ZKP BiH izvršilo slobodnu ocjenu dokaza baveći se u prvom redu onim dokazima koji su nužni za ostvarenje svrhe ove presude, što i ovo vijeće u cijelosti podržava, smatrajući da nije nužno raspravljati baš o svakom dokazu.⁴ U konačnici, bilo je dovoljno dati argumentaciju i adekvatne razloge zašto se određenim svjedocima ne vjeruje, odnosno zašto njihovi iskazi nisu uvjerljivi, kao što je to pobijana presuda učinila, a što naročito prilikom ocjene iskaza svjedoka Joke Goranović takođe nije dovedeno u pitanje upotrebom termina „dostatan“.

28. Osim toga, sam način na koji je Tužilaštvo koncipiralo navedeni prigovor ukazuje zapravo na pobijanje presude po drugom žalbenom osnovu, i to žalbenom osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer se i u žalbi ističe da iz navodne bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 281. stav 2. ZKP BiH proizilazi i pogrešno i nepotpuno činjenično stanje. Stoga će i ovo vijeće u okviru žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a gdje su i ovi prigovori u znatnoj mjeri konkretizirani, razmotriti njihovu eventualnu osnovanost, a za sada, sa aspekta navodno počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, prigovore ocjenjuje neosnovanim.

29. U pogledu prigovora koji se odnosi na neprihvatanje dopune dokaznog postupka, apelaciono vijeće prije svega nalazi da Tužilaštvo ni u vezi sa ovim prigovorom ne precizira koja bi to odredba procesnog zakona bila pogrešno primjenjena, odnosno da nije primjenjena, a što je bilo ili moglo biti od uticaja na pravilnost i zakonitost presude. O bitnoj povredi odredba krivičnog postupka proistekloj iz odbijanja dokaznog prijedloga stranaka moglo bi se raditi onda kada takvo odbijanje od strane pretresnog vijeća nije obrazloženo, bilo na ročištu kada je o tome odlučivano, bilo u razlozima presude. U konkretnom slučaju ovo vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u odjeljku pobijane presude koja se odnosi na procesne odluke dalo jasno obrazloženje iz kojih razloga nije prihvatilo dopunu dokaznog postupka od strane Tužilaštva za saslušanje svjedoka Ilije Jurića, Jovanke Vujinović i Bože Matanovića (par.42. do 50. presude). Stoga ovo vijeće žalbene prigovore o počinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka odbijanjem dokaznih prijedloga Tužilaštva ocjenjuje neosnovanim.

³ ESLJP je tako zauzeo stanovište da: „[S]udovi nisu dužni da daju detaljne odgovore na svako pitanje.“ Vidi *Van de Hurk vs the Netherlands*, 19.april 1994, godine, str. 61.

3. Žalba branioca optuženog

(a) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH

30. Kako branilac u žalbi ističe, pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a zbog čega da je i činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno i nepotpuno utvrđeno. S tim u vezi branilac ističe da u obrazloženju pobijane presude nije bilo dovoljno navesti koje činjenice prvostepeni sud smatra dokazanim, odnosno nedokazanim, i pri tome se samo pozvati na neke od izvedenih dokaza, već je bilo potrebno u bitnom iznijeti sadržajne rezultate relevantnih izvedenih dokaza koji su bili osnov za određeni činjenični zaključak, te poslije toga izvršiti vjerodostojnu i logičnu analizu svakog od tih dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim relevantnim dokazima, obzirom da se samo na taj način mogu ocijeniti izvedeni dokazi, pa s tim u vezi iznijeti razloge zbog kojih se neka činjenica smatra dokazanom ili nedokazanom, a što sve zahtijevaju odredbe člana 281. stav 2. ZKP BiH i člana 290. stav 1. ZKP BiH.

31. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH postoji ako presuda uopšte ne sadrži razloge, ili u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Ovu bitnu povredu branilac optuženog Marijana Brnjića u žalbi nalazi vezano za ocjenu iskaza svjedoka Vere Bijelić, Spasenije Lešić, Suzane Ješić, kao i iskaza svjedoka koji su imali posredna saznanja o odvođenju oštećene Vere Bijelić u inkriminiranom događaju, a čiji iskazi su, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, cijenjani od strane prvostepenog vijeća, i to kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi. Kod ocjene navedenog žalbenog prigovora ovo vijeće prvenstveno ima u vidu odredbu člana 290. stav 7. ZKP BiH prema kojoj obrazloženje presude između ostalog naročito mora da sadrži ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, a ukoliko takva ocjena izostane, moglo bi se raditi o počinjenju bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH. Međutim, u konkretnom slučaju u žalbi se ne tvrdi da je prvostepeni sud propustio ocjeniti protivrječne dokaze, već se ističe da svi dokazi nisu cijenjani sa istom pažnjom i da su o tome dati pogrešni razlozi, a što zapravo predstavlja upućivanje zamjerki na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i pobijanje presude po tom žalbenom osnovu, kako i sam branilac u žalbi ističe, pa će detaljnija ocjena ovih žalbenih prigovora biti data kod ispitivanja presude po tom osnovu.

⁴ V. presudu Pretresnog vijeća I MKSJ u predmetu *Tužilac protiv Darija Kordića i Marija Čerkeza*, predmet br.IT-95-14/2-T od 26.2.2001. godine, para. 20, te presudu Žalbenog vijeća u istom predmetu broj: IT-95-14/2-A od 17-12-2004. godine, para. 382.

B. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO

ČINJENIČNO STANJE

1. Standardi za odlučivanje po žalbi

32. Standard koji Apelaciono vijeće treba primjeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost (osnovanost).

33. Apelaciono vijeće će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do tog zaključka isključujući svaku razumnu sumnju. Neće svaka činjenična greška biti razlog da apelaciono vijeće ukine presudu, nego samo ona greška koja je uzrokovala nepravilnu presudu što se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen uprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela.

34. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog vijeća bio opravdan apelaciono vijeće će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće. Apelaciono vijeće ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti prvostepenog vijeća. Stoga apelaciono vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće.

35. Apelaciono vijeće može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog vijeća samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjalo prvostepeno vijeće ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza "potpuno pogrešna."

36. Članom 299. ZKP BiH propisano je kada se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Odlučne činjenice se utvrđuju neposredno pomoću dokaza, ili posredno iz drugih činjenica (indicija ili kontrolnih činjenica). Samo one činjenice koje su sadržane u presudi mogu se smatrati da postoje, te bez obzira što odlučne činjenice postoje, u presudi se uvijek moraju dati razlozi o njihovom postojanju.

U suprotnom nema potpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Ukoliko neka odlučna činjenica nije utvrđena onako kako je zaista postojala u stvarnosti nekog događaja, onda postoji pogrešno utvrđeno činjenično stanje.

37. U odnosu na osporavanje procesnih odluka prvostepenog vijeća, koje se odnose na odbijanje prihvatanja pojedinih dokaznih prijedloga stranaka ili branilaca, apelaciono vijeće napominje da je potrebno konkretizovati koje bi se to činjenice eventualno drugačije utvrdile da su takvi dokazi prihvaćeni i provedeni.

2. Žalba Tužilaštva

38. Tužilaštvo izjavljenom žalbom po žalbenom osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kako je to već konstatovano, prvostepenu presudu osporava u oslobađajućem dijelu. Analizirajući žalbene prigovore Tužilaštva po ovom žalbenom osnovu apelaciono vijeće prvenstveno konstatuje da su ti žalbeni prigovori konkretizovani samo u odnosu na jednu od više tačaka iz ovog dijela presude, i to u odnosu na tačku 3. presude, te samo ovlaš u odnosu na njenu tačku 4, dok je u potpunosti izostala konkretizacija razloga žalbe u odnosu na tačke 1. i 2. oslobađajućeg dijela presude. Posebno Tužilaštvo u žalbi ne konkretizuje razloge osporavanja od strane prvostepenog vijeća prihvaćenog alibija optuženog Pave Glavaša, a na čemu se u velikoj mjeri zasniva odluka o oslobađanju kako ovog optuženog, tako i ostalih optuženih za radnje opisane pod tačkama 1. i 2. presude. S tim u vezi u žalbi se samo u vezi sa neprihvatanjem dodatnih dokaznih prijedloga Tužilaštva za saslušanje svjedoka Ilije Jurića, Jovanke Vujinović i Bože Matanovića iznosi paušalna tvrdnja da bi se saslušanjem ovih svjedoka, od kojih je jedan "saučesnik optuženih", jedan njihov saborac, a treći očevidac događaja, doprinijelo potpunijem sagledavanju krivičnog postupka. Stoga će i ovo vijeće, a u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, prigovore po ovom žalbenom osnovu ispitati u okviru granica u kojima su žalbom i postavljeni, s tim da će pri tome razmatrati i one prigovore vezane za ocjenu provedenih dokaza koji su u žalbi podvedeni pod žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka a za koje je ovo vijeće ocijenilo da se tiču ovog drugog žalbenog osnova. Pored toga vijeće će posebno razmotriti i žalbene prigovore po kojima je činjenično stanje u pobijanoj presudi nepotpuno i pogrešno utvrđeno zbog neprihvatanja dodatnih dokaznih prijedloga Tužilaštva. Apelaciono vijeće takođe

primjećuje da se u žalbi u pogledu tačke 3. izreke oslobađajućeg dijela pobijane presude citiraju dijelovi izjava svjedoka koji su saslušani na okolnosti događaja iz ove tačke, ali bez davanja vlastitog osvrta na detaljno izložene razloge zbog kojih prvostepeno vijeće, u konačnici, ne poklanja vjeru iskazu svjedokinje oštećene Ljubice Lešić.

(a) Tačke 1. i 2. izreke oslobađajućeg dijela presude

39. Pravilnost činjeničnog stanja u odnosu na ove tačke presude Tužilaštvo BiH je osporilo generalnom tvrdnjom o nepravilnoj ocjeni provedenih dokaza, u čemu je neosnovano nalazilo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, a posebno ističući da je pogrešno ocijenjen iskaz svjedokinje oštećene Zorke Lešić, ista je posvjedočila da su je silovali optuženi Marijan Brnjić, Pavo Glavaš i Martin Barukčić, a koji su je i odveli od kuće, dok se iskaz svjedokinje Milice Đekić, prvenstveno navodi u kontekstu pobijanja pravilnosti činjeničnost stanja u odnosu na tačku 3. izreke oslobađajućeg dijela presude (kako se u žalbi navodi tačka 3. optužnice), ali zbog tvrdnje iznesene u žalbi, da je pet žena izjavilo da su ih silovali optuženi, apelaciono vijeće će analizirati i činjenična utvrđenja u odnosu na tačku 1. izreke oslobađajućeg dijela presude, odnosno radnje silovanja oštećene Milice Đekić, za koje se terete optuženi Pavo Glavaš, Marijan Brnjić, Martin Barukčić i Ilija Glavaš.

40. Kada se analizira iskaz svjedokinje oštećene Milice Đekić, te isti dovede u vezu sa iskazom njene sestre svjedokinje Ljubice Lešić, ovo vijeće, jednako kao i prvostepeno, nalazi da nije van razumne sumnje dokazano da su optuženi počinili krivično djelo koje im se ovom tačkom optuženja stavlja na teret. Ovakav zaključak prvenstveno proizilazi iz činjenice što je pouzdanost iskaza ove oštećene dovedena u pitanje označavanjem optuženog Pave Glavaša kao jednog od izvršioca radnje silovanja nad njom, za kojeg je tvrdila da ga je poznavala kao komšiju svoje sestre, te boravila u njegovoj kući i poznavala članove njegove porodice, a za kojeg je prvostepeno vijeće nesumnjivo utvrdilo da je u vrijeme inkriminiranih radnji bio van teritorije BiH, odnosno da je živio i radio u Švicarskoj. Nadalje, ovo vijeće je takođe imalo u vidu i objašnjenje ove svjedokinje da kritične prilike, prilikom odvođenja, nije mogla vidjeti lica onih koji su učestvovali u njenom odvođenju, jer su imali kape na glavama, tako da su im se samo vidjele oči, kao i to da je prepoznavanje bilo dodatno otežano zbog toga što joj je bila uperena baterija u oči. Pored toga, u

unakrsnom ispitivanju od strane branioca optuženog Marijana Brnjića svjedokinja je izjavila da je i sama poznavala optuženog Brnjića, dok je u direktnom ispitivanju prvenstveno izjavila da ješte poznavala šve optužene, ali i da se njena sestra obratila optuženom Brnjiću riječima „kud ćeš s nama“, prethodno ga nazivajući imenom, a što takođe, a posebno kada se njen iskaz dovede u vezu sa iskazom svjedokinje Ljubice Lešić, njene sestre, dovodi u sumnju tvrdnju oštećene da je kritične prilike prepoznala vojnike koji su došli pred kuću Mire Bročilovića i učestvovali u njenom odvođenju. Svjedokinja Ljubica Lešić u iskazu koji je pročitao na glavnom pretresu navodi da je, između ostalih, Jozu Barukčića prepoznala po glasu i pitala ga „Komšija gdje me vodiš“. Stoga se prigovor Tužilaštva da nije pravilno cijenjen iskaz svjedokinje oštećene Milice Đekić ocjenjuje neosnovanim.

41. Nasuprot drugačijoj tvrdnji Tužilaštva, apelaciono vijeće nalazi da je činjenično stanje u presudi u odnosu na tačku 2. izreke presude pravilno utvrđeno. Kada se analizira iskaz svjedokinje oštećene Zorke Lešić, a što ujedno predstavlja i jedini dokaz koje je Tužilaštvo izvelo na okonosti događaja iz ove tačke, apelaciono vijeće, jednako kao i prvostepeno, nalazi da ostaje značajan stepen sumnje u pogledu činjenice da su optuženi Marijan Brnjić, Martin Barukčić, Pavo Glavaš i Ilija Glavaš izvršili silovanje oštećene Zorke Lešić. Prilikom svjedočenja na glavnom pretresu, oštećena Zorka Lešić navodi da ju je kritične noći, nakon odvođenja kombijem na kome je pisalo „Vatreni konji“ iz kuće Srete Lešića u kuću sina Mate Barbare, silovalo šest osoba, a kad su je vraćali kući, još ju je jedan u kombiju silovao, detaljno opisujući da ju je prvo silovao Ilija Glavaš, potom Pavo Glavaš, pa Martin Barukčić, te Marijan Brnjić, dakle onim redoslijedom i na način kako je to opisano u ovoj tački oslobađajućeg dijela pobijane presude. U istrazi, prilikom saslušanja u policijskoj stanici Modriča od strane postupajućeg tužioca dana 06.06.2014. godine, kao počinitelje ovog krivičnog djela navodi, između ostalih, ove optužene, s tim da se tada optužena nije mogla sjetiti kojim redoslijedom su ulazili, osim da se dobro sjeća da ju je šesti silovao Marijan Brnjić. U izjavi koju je dala kod istražnog sudije Osnovnog suda u Modriču dana 03.11.1999. godine kao izvršioce silovanja navodi Marijana Brnjića, Pavu Glavaša, Martina Barukčića i još četvoricu njoj nepoznatih. Dakle u izjavi koju je davala sedam godina nakon kritičnog događaja, kada je za pretpostaviti da su sposobnosti pamćenja i percepcije bile najmanje podložne utjecaju protoka vremena i drugih individualnih okolnosti, Iliju Glavaša ne identificira kao počinitelja, a koja kontradiktornost se ne može eventualno opravdati ni opštim i nepreciznim pitanjima koja su svjedokinji postavljana, obzirom da je svjedokinja tada posebno upitana i odgovorila da poznaje Iliju

Glavaša, ali samo kao pripadnika grupi „Vatreni konji“. Imajući u vidu prethodno opisane razlike u izjavama svjedokinje, kao i druge okolnosti, način na koji objašnjava razlike između svjedočenja na glavnom pretresu i izjave iz 2014. godine, pominjanje trudnoće kao posljedice silovanja i abortusa u bolnici u Brčkom, o čemu ne posjeduje nikakvu medicinsku dokumentaciju, a što takođe ne navodi u izjavi iz 1999. godine, nemogućnost da svjedokinja u unakrsnom ispitivanju branioca optuženog Ilije Glavaša objasni razlog njegovog nepominjanja u izjavi iz 1999. godine kao izvršioca silovanja, ističući da se radi o grešci, pored drugih grešaka koje su se desile u izjavi iz 1999. godine, a koje je branilac primjetio i prezentirao svjedokinji prilikom unakrsnog ispitivanja, a naročito činjenicu da oštećena kao počinioca krivičnog djela silovanja identificira Pavu Glavaša, za kojeg je izjavila da ga kao komšiju dobro poznaje, a za kojeg je nesumnjivo utvrđeno da se u vrijeme inkriminisanog događaja nalazio u inostranstvu, sve to za ovo vijeće, kao što je bilo i za prvostepeno vijeće, predstavlja razloge za sumnju u iskaz oštećene u pogledu označavanja optuženih kao lica koja su je kritične prilike silovala.

42. Stoga, apelaciono vijeće nalazi da Tužilaštvo, istaknutim žalbenim prigovorom, nije dovelo u sumnju pravilnost zaključaka prvostepenog vijeća u pogledu radnji opisanih u tačkama 1. i 2. izreke oslobađajućeg dijela presude, za koje radnje je u nedostatku drugih dokaza optužene Marijana Brnjića, Martina Barukčića, Pavu Glavaša i Iliju Glavaša oslobodilo optužbe, pa je istaknuti prigovor vezano za ove tačke optuženja odbijen kao neosnovan.

(b) Tačka 3. izreke oslobađajućeg dijela presude

43. U odnosu ovu tačku, Tužilaštvo ističe da prvostepeni sud nije dovoljno cijenio iskaze svjedoka Riste Makića, Milice Đekić, Smilje Ninković i Ostoje Ninkovića, a vezano za imenovanje osoba koje su kritične prilike odvele i potom silovale oštećenu Ljubicu Lešić.

44. Apelaciono vijeće istaknute prigovore Tužilaštva kojima se ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u ovoj tački izreke presude ocjenjuje neosnovanim.

45. Prvostepeno vijeće je, po ocjeni ovog vijeća, detaljnom i svestranom analizom iskaza svjedokinje Ljubice Lešić, a koji iskaz dat u Tužilaštvu BiH 06.06.2014. godine, je u skladu sa odredbom člana 273. stav 2. ZKP BiH, pročitao, iz razloga što je svjedokinja oštećena umrla, pa tako nije bio podložan provjeri kroz unakrsno ispitivanje, te ostalih saslušanih svjedoka na okolnosti odvođenja Ljubice Lešić iz kuće Drage Ninkovića, i to Milice Đekić, Riste Makića, Ostoje Ninkovića i Smilje Ninković pravilno uočilo značajne

kontradiktornosti u njihovim iskazima, a koje se tiču odlučnih činjenica i od kojih ovisi odluka o krivici optuženih Brnjića i Barukčića. Te kontradiktornosti Tužilaštvo žalbenim prigovorima očigledno zanemaruje tako što selektivno izdvaja dijelove iskaza ovih svjedoka pri tome propuštajući da se konfrontira sa razlozima iz pobijane presude.

46. Tako je pouzdanost iskaza svjedokinje Ljubice Lešić iz 2014. godine, koji je pročitana na glavnom pretresu, već na samom početku ozbiljno doveden u pitanje njenom izjavom iz 2011. godine, a naročito njenom izjavom iz 1995. godine koja je pročitana i uložena od strane odbrane optuženog Ilije Glavaša. Naime, kada se u cjelini pažljivo analiziraju sve tri izjave koje je svjedokinja davala u različitim vremenskim periodima, prvostepeno vijeće, a što nalazi i ovo vijeće, pravilno primjećuje da se oštećena po pitanju počinitelja krivičnog djela silovanja svaki put drugačije izjašnjavala, ostajući jedino dosljedna u pogledu optuženog Marijana Brnjića. Tako u izjavi iz 1995. godine, u odnosu na kasnije izjave, optuženog Martina Barukčića ne imenuje kao silovatelja, ne spominje silovanje u automobilu, a koji se događaj optuženom Barukčiću upravo i stavlja na teret, dok događaj u kojem je tjerana da ljubi krst vezuje za druga lica i okolnosti. Nadalje, na okolnosti odvođenja i posrednog identificiranja počinitelja predmetnog krivičnog djela saslušani su svjedoci Smilja Ninković, Ostoja Ninković, Risto Makić i Milica Đekić, koji su se doista izjasnili onako kako se to u žalbi i navodi. Međutim, prvostepeno vijeće pravilno zaključuje da je pouzdanost i uvjerljivost ovih iskaza dovedena u pitanje iz više razloga. Tako su u odnosu na svjedokinju Smilju Ninković pravilno uočene razlike između njene izjave na glavnom pretresu i izjave iz 2014. godine, a na okolnosti osoba za koje je Ljubica Lešić svjedokinji rekla da su je kritične prilike silovali, te nemogućnosti da te razlike objasni, pravdajući to strahom za sina koji radi po Hrvatskoj, iako ovakva nedosljednost nije prisutna prilikom identificiranja osobe za koju tvrdi da je nju silovala. U odnosu na svjedoka Ostoju Ninkovića, takođe je prisutna razlika u njegovim iskazima u pogledu istih činjenica kao i u odnosu na svjedokinju Smilju Ninković, a koju i ovaj svjedok opravdava strahom da iznese svoja saznanja u pogledu osoba koje su silovale Ljubicu Lešić, s tim da se oba svjedoka, jednako kao i sin oštećene, svjedok Risto Makić, te njezina sestra, svjedokinja Milica Đekić, u pogledu učinilaca djela silovanja bitno drugačije izjašnjavaju u odnosu na samu oštećenu. Kod ovakvih nedosljednosti u pojedinačnim iskazima navedenih svjedoka, njihovih međusobnih razlika, a posebno u odnosu na nedosljedan iskaz oštećene Ljubice Lešić, pravilno je prvostepeno vijeće zaključilo da ovi dokazi nisu u dovoljnoj mjeri uvjerljivi i pouzdani da bi se na osnovu njih moglo na nesumnjiv način utvrditi da su optuženi Martin Barukčić i Marijan Brnjić počinili radnje silovanja oštećene Ljubice Lešić opisane u ovoj

tački presude. Ovakav zaključak posebno stoji kada se ima u vidu da su svjedoci Smilja Ninković, Risto Makić i Milica Đekić kao jednog od počinitelja radnje silovanja nad oštećenom Ljubicom Lešić imenovali i optuženog Pavu Glavaša, a čiji je alibi od strane prvostepenog vijeća nesumnjivo utvrđen.

47. Cijeneći sve navedeno, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće, suprotno žalbenim prigovorima Tužilaštva, pravilno utvrdilo činjenično stanje i u pogledu tačke 3. izreke oslobađajućeg dijela presude, pa su i žalbeni prigovori koji se odnose na ovaj dio presude ocijenjeni neosnovanim.

(c) Tačka 4. izreke oslobađajućeg dijela presude

48. Kako se u žalbi Tužilaštva ističe, u pogledu ove tačke presude, odnosno tačke 5. optužnice, prvostepeno vijeće je zanemarilo iskaz svjedokinje Joke Goranović, odnosno da njen iskaz nije pravilno ocijenjen kada je u pobijanoj presudi konstatovano da taj iskaz nije "dostatan" da bi se na njemu mogla zasnovati osuđujuća presuda. S tim u vezi, Tužilaštvo ističe da dokaz može biti vjerodostojan ili nevjerodostojan, kao i da se dokazi trebaju cijeliti sadržajno, a ne količinski.

49. Apelaciono vijeće ovaj prigovor ocjenjuje neosnovanim, a iz razloga koji su već djelimično dati u dijelu presude koji se bavi pitanjem bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, dok će ti razlozi na ovom mjestu biti samo upotpunjeni. Naime, tačno je što Tužilaštvo u žalbi ističe, da termin „dostatan“ prilikom ocjene dokaza nije prikladan, te da asocira na princip kvantitativne ocjene dokaza. Međutim, upotreba tog termina u prvostepenoj presudi, po ocjeni ovog vijeća, ni na koji način nije rezultat nepostupanja prvostepenog vijeća u skladu sa odredbom člana 15. ZKP BiH, kojom je propisan princip slobodne ocjene dokaza i koji predstavlja manifestaciju starog principa *testimonia panneranda sunt, non numeranda* (dokazi se cijene, ne broje se), u okviru kojeg se naglašava razmatranje vrijednosti, težine i kvaliteta dokaza, a ne kvantiteta, višestrukosti ili prirode dokaza, a što je jasno vidljivo iz obrazloženja pobijane presude u pogledu iskaza svjedokinje oštećene Joke Goranović, koja je saslušana na okolnosti događaja opisanog u ovoj tački.

50. Apelaciono vijeće naglašava da pretresno vijeće može osuditi optuženog na osnovu iskaza oštećene, obzirom da dokaz koji je zakonit, autentičan i vjerodostojan može biti

dovoljan da se optuženi osudi, čak i ako je riječ o iskazu samo jednog svjedoka⁵, naročito kada se radi o krivičnom djelu silovanja, čija je priroda takva da podrazumijeva dva aktera događaja, silovatelja i silovanu osobu, dakle u većini slučajeva ne postoje drugi dokazi, subjektivni ili materijalni.

51. U konkretnom slučaju, prvostepeno vijeće je pažljivo cijeno iskaz svjedokinje Joke Goranović, ali okolnost koja je dovela u pitanje koherentnost i pouzdanost ovakvog iskaza, jeste da optužena djelo prijavljuje prvi put tek 06.06.2014. godine, nakon što su uhapšeni optuženi, a da se do tada, obzirom na postojanje tazbinskog srodstva sa optuženim Martinom Barukčićem, kojem se stavlja na teret inkriminisana radnja opisana u tački 4. izreke oslobađajućeg dijela pobijane presude, porodični odnosi odvijaju normalno. O tome su svjedočili i svjedoci odbrane Vesna Barukčić, Ilija Barukčić i Marija Barukčić, kao i sama oštećena. Nadalje, prvostepeno vijeće je ovu okolnost pravilno cijeno i u kontekstu izjave oštećene da je o onome što je preživjela već ranije upoznala svoju djecu i sestru, te druge sa kojima se sastajala i razgovarala, odnosno da se „to znalo“, što potvrđuje i svjedok Ostoja Ninković koji je izjavio da se zna koje su žene silovane i ko ih je silovao, te da ih ima još koji nisu u pritvoru, a što sve navedeno, kako to pravilno zaključuje prvostepeno vijeće, a koji zaključak prihvata i ovo vijeće, otvara pitanje zašto ta saznanja dovode do narušavanja porodičnih odnosa oštećene i optuženog tek nakon hapšenja optuženog Barukčića, odnosno davanja izjave oštećene u Tužilaštvu 06.06.2014. godine.

52. Cijeneći sve navedeno, ovo vijeće, jednako kao i prvostepeno, nalazi da je pouzdanost iskaza svjedokinje Joke Goranović, dovedena u sumnju prethodno opisanim okolnostima koje se odnose na prijavljivanje krivičnog djela i održavanje porodičnih odnosa, a kako je riječ o jedinom svjedoku čiji iskaz, direktno inkriminira optuženog Barukčića, i koji i po ocjeni ovog vijeća, kao i prvostepenog, nije potkrijepljen niti jednim drugim izvedenim dokazom, ovo vijeće nalazi da je činjenično stanje u pobijanoj presudi i u odnosu na ovu tačku izreke pravilno i potpuno utvrđeno, odnosno da je pravilan zaključak prvostepenog vijeća da nije dokazano da je optuženi Barukčić počinio inkriminiranu radnju, zbog čega je isti, u nedostatku dokaza pravilno oslobođen od optužbe.

⁵ *Mejakić i drugi*, X-KR/06/200, Drugostepena presuda, 16.02.2009., para. 47.

(d) Odbijanje dokaznih prijedloga tužilaštva i reperkusije takve odluke na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja

53. Prvenstveno, apelaciono vijeće primjećuje da je Tužilaštvo u žalbi, osim iznošenja tvrdnje da bi saslušanje tri svjedoka za koje prvostepeno vijeće nije prihvatilo dopunu dokaznog postupka u velikoj mjeri značili za potpuno sagledavanje krivičnog događaja, propustilo konkretizovati koje bi se to činjenice po svakoj pojedinoj tački optuženja drugačije utvrdile da su ti dokazi prihvaćeni i provedeni.

54. Nadalje, prvostepeno vijeće je, kako to proizilazi iz obrazloženja presude odbilo prijedlog za saslušanje svjedoka Ilije Jurića, Jovanke Vujinović i Bože Matanovića, cijeneći da razlozi navedeni u obrazloženju prijedloga Tužilaštva ne predstavljaju opravdane razloge zbog kojih se ovi dokazi nisu mogli provesti u redovnom postupku, a i prethodno ocjenjujući ih irelevantnim obzirom na predložene činjenice o kojima su trebali svjedočiti, kao i da su u spisu već postojali iskazi svjedoka na iste okolnosti. Dodatno, prvostepeno vijeće svoju odluku obrazlaže i time da je svjedok Ilija Jurić već ranije bio poznat Tužilaštvu, da je Tužilaštvo suprotno procesnim pravilima nastavilo sa prikupljanjem dokaza nakon podizanja optužnice, te konačno da, ostaju nejasni motivi svjedokinje Jovanke Vujinović zbog kojih se sama javlja da svjedoči, kao i relevantnost saznanja o okolnostima na koja bi ista trebala da svjedoči. Dakle, žalbom Tužilaštva se neosnovano prigovara da je prvostepeno vijeće nezakonito odbilo izvođenje navedene dokazne prijedloge, a pored postojanja i pismenog i usmenog obrazloženja Tužilaštva zašto navedene svjedoke nije moglo predložiti i saslušati u redovnom postupku. Suprotno ovakvom prigovoru ovo vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće temeljito analiziralo svaki od navedenih dokaznih prijedloga, te je u paragrafima 42. do 50. pobijane presude dalo detaljne razloge zbog kojih je prijedloge odbilo, dok Tužilaštvo u žalbi, osim istrajavanja na tim prijedlozima, žalbenim prigovorima pravilnost takvih razloga nije ni pokušalo dovesti u sumnju. Stoga, a prvenstveno imajući u vidu da žalbom nije ukazano koje odlučne činjenice bi eventualno drugačije bile utvrđene na temelju iskaza predloženih svjedoka, apelaciono vijeće nalazi da odbijanje prijedloga za njihovo saslušanje prije svega nije nezakonito, a niti je žalbenim prigovorima učinjeno osnovanim da je to bilo od uticaja na potpunost i pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

3. Žalba branioca optuženog Marijana Brnjića

55. Po ocjeni branioca, činjenično stanje u odnosu na tačku 1. izreke osuđujućeg dijela

presude je pogrešno utvrđeno, a to iz razloga što je u odnosu na okolnost kada se desio događaj koji se optuženom Marijanu Brnjiću stavlja na teret prvostepeni sud prihvatio iskaz majke oštećene Spasenije Lešić, da se događaj desio 03.07.1992. godine, iako su svjedoci Vera Bijelić, Ostoja Ninković i Suzana Panić, dali različite iskaze o vremenu kada se događaj desio, dok je prvostepeni sud propustio obrazložiti što od navedenog prihvaća a što ne, kao i zbog čega nešto prihvaća, a zbog čega ne. Pored toga branilac u žalbi ističe da je nemoguća tvdnja svjedokinje Suzane Panić da su vojnici na rukama nosili oznake HVO, obzirom da je isti osnovan tek u devetom mjesecu 1992. godine.

56. Nadalje, branilac osporava način na koji je Vera Bijelić prepoznala optuženog Marijana Brnjića, koja je navela da ga je prepoznala po glasu, iako je živjela u drugom selu i nije se sa optuženim družila, a prema dokazu Izvod iz katastra za naselje Potočanski Lipik, na osnovu kojeg je optuženi pojasnio gdje je njegova kuća, a gdje put za koji je Vera Bijelić navodila da je išla u školu, proizilazi da ga nije poznavala i samim tim da ga nije mogla prepoznati po glasu.

57. Branilac ističe da je Vera Bijelić izjavila da je bila u kombiju sa Suzanom Panić, te s tim u vezi ukazuje na razlike u iskazima Vere Bijelić i Suzane Panić, kao i ostalih svjedoka koje je sud prihvatio kao istinite i vjerodostojne. Takođe, u odnosu svjedoka Ostoju Ninkovića branilac ističe da je isti dao različite iskaze oko toga ko ga je udario puškom u glavu, kao i da je, obzirom na opis optuženog od strane ovog svjedoka, očigledno da je svjedok opisivao neko drugo lice, koje je zamijenio sa optuženim Marijanom Brnjićem, kao i da se iz opisa optuženog od strane Vere Bijelić jedino može zaključiti da se radi o nekom od pripadnika Hrvatske vojske koja je u to vrijeme bila u Posavskoj Mahali, posebno kada se uzme u obzir njena izjava da ju je "iz kuće izveo nepoznati vojnik koji očigledno tada nije živio sa porodicom, jer je bio na tuđem području."

58. U odnosu na mjesto gdje se silovanje desilo, po ocjeni branioca, takođe postoje različita kazivanja svjedoka Vere Bijelić i Suzane Panić, a istovjetno je i kada su u pitanju okolnosti povratka u policijsku stanicu Novi Grad, gdje su oštećene prepoznavale počinitelje i davale svoje izjave, te sljedstveno tome branilac postavlja pitanje zašto Vera nije odmah prepoznala počinitelja i rekla njegovo ime, a Suzana jeste.

59. Konačno, branilac ističe da je u vrijeme koje je obuhvaćeno optužnicom, optuženi imao prijavljeno prebivalište u Njemačkoj, na što su ukazali i iskazi svjedoka odbrane i

materijalni dokazi pa samim tim nije ni mogao počiniti djelo koje mu se stavlja na teret.

60. Apelaciono vijeće istaknute žalbene prigovore ocijenjuje neosnovanim.

61. Vezano za žalbene prigovore branioca optuženog koji se odnose na vrijeme, odnosno tačan datum inkriminiranog događaja opisanog u tački 1. izreke osuđujućeg dijela presude, ovo vijeće, suprotno prigovorima branioca optuženog, nalazi da je svjedokinja Vera Bijelić na glavnom pretresu izjavila da se događaj desio početkom sedmog mjeseca 1992. godine, te da je tom prilikom objasnila razliku u odnosu na iskaz iz istrage, gdje je izjavila da je to bilo početkom osmog mjeseca, i to na sljedeći način: „*Pa u momentu kad sam davala izjavu bilo je prisustvo moje porodice i vjerovatno sam pod šokom dala pogrešan datum događaj se desio u 7.-om mjesecu, znači stojim iza toga da je bio u 7.-om mjesecu*”, dosljedno ostajući kod takve tvrdnje i prilikom unakrsnog ispitivanja od strane branioca optuženog Ilije Glavaša⁶. Pored toga ovo vijeće ima u vidu i karakter ovog po oštećenu izuzetno traumatičnog događaja, pa da se stoga od nje ne može očekivati matematička preciznost u pogledu određivanja datuma njenog silovanja. Što se pak tiče iskaza svjedokinje Spasenije Lešić, majke oštećene, koja je sa sigurnošću ustvrdila da se događaj desio upravo 03.07.1992. godine, i to u večernjim satima, ovo vijeće nalazi da se ista mogla najpreciznije izjasniti kada je odvedeno njeno jedino dijete i to, kako je navela, sa njezinog ramena⁷, te da se ovakvom njenom upečatljivom iskazu u potpunosti mogla pokloniti vjera. Kada je riječ o iskazu svjedokinje Suzane Ješić (djevojačko Panić), ovo vijeće nalazi da se ona okvirno izjašnjavala koliko je vremena provela u Odžaku, te potom u kući Mile Vatića, da bi se potom na pitanje tužioca da li joj se nešto desilo dok je bila u toj kući, što joj je ostalo u sjećanju, jasno izjasnila da joj se desio “jedan veliki pakao” 03.07.1992. godine u 11 sati, a što je u potpunosti u saglasnosti sa izjavom Spasenije Lešić. Svjedok Ostoja Ninković je, kako to branilac u žalbi navodi, izjavio da pretpostavlja da se odvođenje Vere i Suzane desilo krajem mjeseca juna, a što po ocjeni ovog vijeća ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedokinje Spasenije

⁶ **Branilac:** Vi ste rekli sada, danas u iskazu početkom jula, pošto ovde su dani vrlo bitni. Kada se desilo ovo što što se Vama, mislim to ne bi ja, ja razumijem vašu i traumatu i....

Svjedok: Početkom jula.

Branilac: .. da li je poč., početkom jula.

Svjedok: Početkom jula.

Branilac: Da. Pošto tužitelj Vam imputirao da ste rekli sredinom jula. Znači istina je da se desilo početkom jula, je li tako?

Svjedok: Da. /Transkript suđenja od 28.10.2014. godine, str. 31/

⁷ Svjedok: Ona je bila tu na mom ramenu. Samo je ovako, ona je izišla. Odveli su je odmah. /Transkript suđenja od 29.09.2015. godine, str. 7/

Lešić i pravilnost utvrđenja prvostepenog vijeća da se događaj zaista i desio 03.07.1992. godine u kasnim noćnim satima, obzirom da ovaj svjedok na pitanje sudije da odredi vremenski razmak između događaja vezanih za Veru i Ljubica, navodi da se radi o nekih desetak dana, mada se događaj u kojem je oštećena Ljubica Lešić prema optužnici desio 04/05 juni 1992. godine, a što upućuje na zaključak da svjedok, koji je, kako to proizilazi iz spisa, tada imao tek 16 godina, opravdano nije mogao u potpunosti da percipira i memoriše kada su se određeni događaji desili. Ovo naročito kada se ima u vidu, pored njegove starosne dobi, da je svjedočio o više različitih događaja kada su odvođene žene i djevojke u ratnim okolnostima. Takođe, suprotno prigovoru branioca optuženog da su hrvatski vojnici koji su bili u općini Odžak jedino nosili oznake HV, a ne oznake HVO, kako izjavljuje Suzana Ješić, apelaciono vijeće nalazi da ovakva iznesena tvrdnja ove svjedokinje ni na koji način ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog vijeća u pogledu datuma kada se inkriminirani događaj desio, naročito kada se ima u vidu starosna dob svjedokinje Suzane Ješić u to vrijeme, neposjedovanje dovoljno znanja i iskustva da razlikuje vojne i policijske strukture i njihove oznake, same okolnosti u kojima svjedokinja vidi te oznake, kao i da je na pitanje suda objasnila da su je pripadnici "Vatrenih konja" izveli iz kuće, a kojima je, kako je to utvrđeno, pripadao i optuženi Marijan Brnjić, što je prvostepeno vijeće utvrdilo na osnovu materijalnih dokaza i iskaza svjedoka i što branilac optuženog u žalbi nije osporavao.

62. Nadalje, suprotno navodu branioca da oštećena Vera Bijelić nije mogla prepoznati Marijana po glasu, jer da ga nije poznavala, te da iz njenog opisa optuženog Brnjića kritične prilike proizilazi zaključak da se radi o nekom pripadniku HV, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u paragrafima 161. i 162. pobijane presude detaljno i jasno obrazložilo na osnovu čega je utvrđeno da je oštećena poznavala optuženog dugi niz godina, te da ga je stoga mogla prepoznati po glasu. Tako je prvostepeno vijeće otklonilo i dilemu koju je nametala odbrana optuženog, a što se ističe i u žalbi, vezano za navod oštećene o prolasku pored kuće optuženog Brnjića, utvrdivši da se radilo o kući njegovih roditelja, a ne kući koju je optuženi izgradio neposredno pred početak rata 1991. godine. Konačno, i za ovo vijeće je za prihvatanje iskaza oštećene o prepoznavanju optuženog svakako od značaja i to da je bez ikakve dvojbe prepoznala optuženog Brnjića i ostala dosljedna u tvrdnji da ju je upravo on kritične prilike silovao, odnosno što je prilikom saslušanja u Tužilaštvu, kada joj je nakon opisa optuženog Brnjića predloženo šest fotografija na fotografiji broj 6 prepoznala optuženog Brnjića. U prilog vjerodostojnosti ovakvog iskaza oštećene Vere Bijelić je i iskaz njene majke, svjedokinje

Spasenija Lešić, te njena upečatljiva tvrdnja da je te noći kada je njena kći silovana optuženi Brnjić bio taj koji joj je sa ramena uzeo i odveo kćerku. Takođe, niti opis optuženog Marijana Brnjića koji je dao svjedok Ostoja Ninković, a koji branilac potencira u žalbi u prilog tezi da se radi o nekom drugom licu, po ocjeni ovog vijeća ne dovodi u pitanje istinitost svjedočenja oštećene i njene majke, naročito kada se ima u vidu da je ovaj svjedok prilikom unakrsnog ispitivanja objasnio svoj opis optuženog na sljedeći način: *“Pa da li je se smanjio, da li nije, tada je za mene izgled'o kao ogroman čovjek... Tada mi je tako izgled'o, ali faca čovjeka, njegova faca, njegovo duguljasto lice, faca njegova...”*, naglašavajući više puta da je imao specifične, deblje obrve, i da mu je po tome ostao upečatljiv, kao i po pogledu, te da je ostao dosljedan u tvrdnji da ga je lično vidio one noći kada su odvedene Vera Bijelić i Suzana Ješić. Takva sumnja, suprotno prigovoru branioca optuženog, ne proizilazi niti iz dijela iskaza ovog svjedoka vezano za osobu koja ga je kritične prilike udarila puškom, a što je ovaj svjedok objašnjavao prilikom unakrsnog ispitivanja objašnjava na sljedeći način: „Pa isto Vam govorim sad, uradili su to „Vatreni konji“⁸. Za ovo vijeće je iz iskaza ovog svjedoka bitno ono što se odnosi na opis odvođenja oštećene Vere Bijelić, a što nije dovedeno u sumnju njegovim opisivanjem udarca puškom koji je kritične prilike i sam zadobio.

63. Razlike u iskazima svjedokinja Vere Bijelić i Suzane Lešić, na koje branilac ukazuje, a vezano za opis vozila kojim je Vera Bijelić odvedena, te s tim u vezi njihovo zajedničko odvođenje, mjesto gdje se silovanje desilo, okolnost povratka u policijsku stanicu gdje su oštećene prepoznavale počinitelje i davale svoje izjave, po nalaženju ovog vijeća takođe nisu takvog značaja da bi dovele u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog vijeća da se inkriminirani događaj desio na način i pod okolnostima kako je opisan u tački 1. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude. Pri tome je ovo vijeće imalo u vidu da je Suzana Ješić tada imala tek četrnaest godina i da je prilikom odvođenja, za razliku od Vere Bijelić, pružala otpor i bila pretučena, odnosno, kako to opisuje svjedok Ostoja Ninković, da su je toliko udarali, da je mislio da će je ubiti. Te razlike mogu se objasniti i činjenicom da su Vera Bijelić i Suzana Lešić odvedene i silovane na različitim mjestima, kao i traumatičnim iskustvom koje je svaka od njih preživjela, pa se stoga i ne može razumno očekivati da se sjećaju svakog pojedinog dijela kompliciranog i za njih izuzetno traumatičnog događaja. Naprotiv, te nedosljednosti mogu pod određenim okolnostima ukazivati na istinitost i na činjenicu da na svjedoke nije uticano⁹. Stoga ni

⁸ Transkript suđenja od 10.02.2015. godine, str. 28

⁹ Tužilac protiv Ante Furundžije, predmet br. IT-95-17/1, prvostepena presuda, 10.12.1998., para. 113 i 114.

apelaciono vijeće, jednako kao i prvostepeno, u različitostima iskaza ovih svjedokinja ne nalazi razloge za neprihvatanje njihovih iskaza vjerodostojnim.

64. Isto se odnosi i na razlike u iskazima vezano za okolnosti povratka u policijsku stanicu u Novi Grad. Suprotno drugačijim žalbenim prigovorima, apelaciono vijeće prvenstveno nalazi da ovo ne predstavlja odlučnu činjenicu, a pored toga i da je svjedokinja Vera Bijelić na glavnom pretresu pojasnila razliku u odnosu na iskaz iz istrage, da nije sigurna da li ju je te noći Barukčić ili neko drugi odvezao u policijsku stanicu, a što zapravo i nije kontradiktorno iskazu Suzane Ješić da ih je odveo Marko Pačak, dok svjedok Ostoja Ninković navodi da su Suzanu izbacili iz kombija, a o tome šta se dalje dešavalo ovaj svjedok se nije izjašnjavao.

65. Na okolnost prepoznavanja počinitelja u policijskoj stanici, u vezi čega branilac postavlja pitanje kako Vera nije odmah prepoznala počinitelja, a Suzana jeste, apelaciono vijeće nalazi da je odgovor na ovo pitanje već dala sama svjedokinja Vera Bijelić objasnivši to time da joj je optuženi Brnjić, nakon što ju je silovao, zaprijetio da ne smije nikome ništa reći, jer bi to moglo biti "pogubno" za nju i njenu porodicu, a koju je ona shvatila ozbiljno¹⁰, te ga stoga i nije prijavila kao osobu koja ju je silovala, a što potvrđuje i svjedokinja Suzana Ješić, da je Vera znala ko ju je silovao, ali da nije smjela da kaže jer se bojala. Takođe, vezano za tvrdnju branioca da je Vera Suzani rekla da je nju silovao Mato Brnić, apelaciono vijeće je jednako kao i prvostepeno vijeće bilo samo u mogućnosti da cijeni iskaz Suzane Ješić dat na nastavku glavnog pretresa dana 10.03.2015. godine, kada se tokom unakrsnog ispitivanja izjašnjavala i u pogledu razlika u odnosu na svoje ranije izjave, a ne i izjave iz 2014. godine, pa i 2007. godine, koje branilac navodi u kontekstu mjesta gdje se događaj desio, obzirom da ni jedna od navedenih izjava nije uložena kao materijalni dokaz, u kojem se navodi da je svjedokinja odmah prepoznala svog silovatelja, za čije ime joj je rekao komandir policije, dok se komunikacija koju je tada imala s Verom odnosila na ime osobe koja je Veru silovala i razlog zašto ona nije odmah rekla ko ju je silovao. To potvrđuje i svjedokinja Vera Bijelić kada tvrdi da je sa Suzanom bila u policijskoj stanici, ali da se ne sjeća o čemu su ili da li su uopšte razgovarali. Imenom osobe koja je kritične prilike silovala Suzanu Ješić, ovo vijeće se, suprotno navodima branioca koji problematizira ime i prezime brata optuženog, nije detaljnije bavilo,

¹⁰ Svjedok: Hhhh kad mi je zaprijetio da ne smijem nikom da pomenem njegovo ime ja ja sam to zaista duboko u sebi i ovaj sačuvala i shvatila, koliko su njegove namjere ozbiljne kad je nekog koga vrlo dobro pozna', mogao na tako gnusan način da siluje, znači može i sve drugo da uradi. /Transkript suđenja od 28.10.2014. godine, str. 20/

već isključivo radnjom silovanja Vere Bijelić koja se stavlja na teret optuženom Marijanu Brnjiću.

66. Konačno, vezano za prigovor branioca da je optuženi u vrijeme obuhvaćeno optužnicom boravio van BiH, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi, u paragrafima 93. do 99, dalo jasne, konkretne i za ovo vijeće u cijelosti uvjerljive razloge, zbog kojih alibi optuženog nije našlo dokazanim, odnosno zašto je iskaze svjedoka odbrane koji su svjedočili na okolnosti alibija, našlo neuvjerljivim, nepouzdanim, pristrasnim, i kao takvima im nije poklonilo vjeru, a koji se na ovom mjestu neće ponavljati, obzirom da ni prigovor branioca ne ide u pravcu osporavanja zaključka prvostepenog vijeća da nije dokazan alibi optuženog Brnjića.

67. Cijeneći sve navedeno, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u tački 1. osuđujućeg dijela presude, pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje, a žalbeni prigovori branioca optuženog kojima se ta pravilnost pokušava dovesti u sumnju ocijenjeni su neosnovanim.

C. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU ODLUKE O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

1. Žalba Tužilaštva

68. Osporavajući pobijanu presudu po ovom žalbenom osnovu Tužilaštvo u žalbi ističe da je kazna zatvora u trajanju od šest godina koja je izrečena optuženom Marijanu Brnjiću preblago odmjerena. Ovakva tvrdnja obrazlaže se prvenstveno ukazivanjem na težinu djela, da je riječ o brutalnom silovanju nevine djevojke, sada majke dvoje djece, učinjenom sa naročitom upornošću i bezobzirnošću. Pored toga ističe se i da sudska praksa pokazuje da se krivična djela djela protiv života i tijela počinjena na naročito bezobziran način i sa upornošću kažnjavaju u granicama gornjeg maksimuma kazne, a ne donjeg minimuma, kako je to ovdje učinjeno.

2. Žalba branioca optuženog Marijana Brnjića

69. Branilac optuženog Marijana Brnjića kod osporavanja prvostepene presude po ovom žalbenom osnovu u žalbi prigovara da je prvostepeni sud prilikom odmjeravanja kazne optuženom kao otežavajuću okolnost cijenio način izvršenja krivičnog djela, a što je nepravilno, obzirom da se radi o obilježju krivičnog djela koje ne može predstavljati

posebnu otežavajuću okolnost, te stoga smatra da je izrečena kazna prestrogo odmjerena, jer da bi se i sa blažom kaznom mogla ostvariti svrha kažnjavanja.

3. Zaljučak apelacionog vijeća

70. Suprotno žalbenim prigovorima Tužilaštva, koje izrečenu kaznu nalazi preblago odmjerenom, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo i vrednovalo sve činjenice i okolnosti koje su prema odredbi člana 41. KZ SFRJ od značaja za odmjeravanje kazne, pa pri tome i težinu i način izvršenja krivičnog djela u kojem je ispoljena naročita upornost i bezobzirnost, kao i činjenicu da je djelo izvršeno prema poznanici i komšinici, te posljedice koje su nastupile kod oštećene, narušavanjem njenog fizičkog i psihičkog integriteta. Posebno je u obrazloženju odluke o kazni prvostepeno vijeće naglasilo ispoljenu brutalnost od strane optuženog, kao i odsustvo saosjećanja za žrtvu. Sve ove okolnosti cijenjene su kao otežavajuće i po nalaženju ovog vijeća iste su u dovoljnoj mjeri došle do izražaja kod odmjeravanja kazne optuženom.

71. Prednji zaključak o pravilnom vrednovanju otežavajućih okolnosti posebno se potvrđuje kada se imaju u vidu i olakšavajuće okolnosti koje su utvrđene na strani optuženog Marijana Brnjića, a koje žalba Tužilaštva ne dovodi u sumnju, i to njegova ranija neosuđivanost, te porodične prilike (oženjen i otac troje djece). Stoga nema mjesta tvrdnji iz žalbe Tužilaštva da je kazna optuženom preblago odmjerena, te da kao takva odstupa od sudske prakse, pri čemu ovo vijeće primjećuje da iznoseći ovakvu tezu u žalbi Tužilaštvo nije navelo konkretne predmete kojima bi takvu tezu potkrijepilo.

72. Što se pak tiče žalbenih prigovora branioca optuženog, ovo vijeće nalazi da je neosnovan prigovor po kojem je prvostepeno vijeće nepravilno kao otežavajuću okolnost cijenilo način izvršenja djela, jer da to predstavlja obilježje djela, pa da se ne može dvostruko vrednovati. Kod ovakve ocjene navedenog žalbenog prigovora ovo vijeće prvenstveno podsjeća da se prema odredbi člana 41. KZ SFRJ kod utvrđivanja olakšavajućih i otežavajućih okolnosti prilikom odmjeravanja kazne pored ostalog osobito trebaju imati u vidu okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, a koje u svakom konkretnom slučaju nemaju isti značaj, već mogu imati značaj kako otežavajućih tako i olakšavajućih okolnosti. U konkretnom slučaju prvostepeno vijeće je kod odmjeravanja kazne pravilno cijenilo kao otežavajuću okolnost naročitu upornost i bezobzirnost koju je optuženi pokazao poduzimajući radnju silovanja svoje poznanice i komšinice, oštećene Vere Bijelić, ignorišući sve njene molbe da odustane jer ju poznaje, obzirom da se navedene okolnosti, koje su uobičajeno prisutne kod krivičnog djela silovanja, u konkretnom slučaju ispoljavaju

u većem stepenu.

73. Kaznom zatvora u kraćem trajanju od izrečene, po ocjeni ovog vijeća, ne bi se ostvarila svrha kažnjavanja, pa su stoga istaknuti žalbeni prigovori branioca, kojima se osporava visina izrečene kazne, neosnovani.

74. Dakle, prema ocjeni apelacionog vijeća, sve okolnosti koje utiču na visinu kazne pravilno su cijenjene od strane prvostepenog vijeća, koje je kod odmjeravanja kazne optuženom ispravno iskoristilo svoje diskreciono pravo kod valoriziranja istih kada je zaključilo da okolnosti koje su uzete u razmatranje u svojoj ukupnosti opravdavaju izrečenu kaznu zatvora.

75. Stoga, apelaciono vijeće, nakon što je razmotrilo sve žalbene prigovore Tužilaštva i branioca optuženog nalazi da je kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina adekvatna težini krivičnog djela i svim okolnostima slučaja, kao i ličnosti optuženog kao počinioca djela, te da se istomu može ostvariti svrha kažnjavanja, i to kako u pogledu specijalne, tako i generalne prevencije.

76. Iz svih navedenih razloga, a na osnovu odredbe člana 313. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Selena Beba

PREDSJEDNIK VIJEĆA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.